

KONCE I ZAČEŤKY - 3.

ĀšterĀ½, 13 prosinec 2022

Milena si nechala poslat pro MyĀjku, po tĀ™ech mĀ›sĀ-cĀ-ch poprvĀ©. RozumĀ›l bych vĀjemu zlĀ½mu, co se mezi nĀjmi sta poslednĀ-ho pĀ›l roku, ale proĀ• si to musĀ- odnĀjĀjet i ona, nevĀ-m. KdyĀ¾ tu byla jeĀjtĀ› na prĀjzdninĀch, mĀ›li jsme s Mi domluvu, Ā¾e za nĀ- pĀ™ijede zhruba po deseti dnech, s prĀjdlem, a Ā¾e tĀ™eba zajdou i na kafe. Pak to zruĀjila, takĀ¾e k pĀ™ijely chladnĀjĀ- dny, nemĀ›la MyĀjka nic na sebe. ProblĀ©m byl v tom, Ā¾e nebylo moc z Ā•eho brĀjt - splĀjcel jsem kterĀ½ na mnĀ› spadly ze dne na den dĀ-ky MilenĀ› a v takovĀ©m mnoĀ¾stvĀ-, Ā¾e jsem byl nĀ›co jako zĀjpornej Onassis.

ShĀjnĀ›l jsem penĀ-ze, kde se dalo, a zrovna ten den, kdy mi MyĀjka oznĀjmila, Ā¾e mamka nepĀ™ijede a nemĀ-nĀ- pĀ™ijet celĀ½ Ā•ervenec, jsem dĀ›lal v mĀ-stnĀ-m muzeu na jejich strĀjnkĀjch - nebyl to Ā¾Āj dne jzraĀnej kĀjft, ale kaĀ¾dĀj koruna dobrĀj.

"To nemyslĀ- vĀjĀnĀ›... vĀ¾dyĀ› vĀ-, Ā¾e mĀjĀj s sebou dvĀ› triĀ•ka a dĀ¾Ā-ny. Nespletla ses?"

"Ne, tati. Ā›ekla, Ā¾e si to mĀjĀj se mnou vyzkouĀjet." upodivu mi MyĀjka ani nepĀ™ijĀla moc zklamanĀj, Ā¾e se s nĀ- nevidĀ-. To jsem jeĀjtĀ› netuĀjil, Ā¾e se s nĀ- pak nevidĀ- hodnĀ› dlouho.

"Co si mĀjĀj sakra vyzkouĀjet? Ā½e se postarĀjĀm o vlastnĀ- dĀ-tĀ›? Herdek, copak se o tebe nestarĀjĀm sĀjĀm rok? Copak zapomnĀ›la, Ā¾e jsem se staral o tĀ™i dĀ›ti a Ā¾Āj dne j problĀ©m jsem s tĀ-m nemĀ›l?? To nenĀ- moĀ¾nĀ½, MyĀjko, vĀ¾dyĀ› vĀ-, jak na tom teĀ• jsme. JĀj jĀ- zavolĀjĀm."

"Nevolej tati. Odjela s kapelou do NĀ›mecka."

Aha... hledĀj se v NĀ›mecku. S kapelou. Jo. Co jinĀ©ho taky. HlavnĀ›, Ā¾e to mĀj komplet zadarmo. Kdybych mĀ›l teĀ• v ruce kjj, tak ho vzteky okouĀju.

"Jirko, neruĀjĀ-m?" Kdyby SoĀ^a nepĀ™ijĀla zrovna teĀ•, asi bych to nĀ›jak pĀ™ekous. Ale tohle bylo moc za sebou.

"Ne, pojĀ• dĀj!"

SoĀ^a byla skvĀ›lĀj Ā¾enskĀj, potkali jsme se uĀ¾ pĀ™i mĀ©m vĀ½bĀ›rovĀ©m Ā™Ā-zenĀ- a nebĀ½t jĀ-, bydleli bychom pod mostem. Sehнала MyĀjce brigĀjdu v muzeu, a v podstatĀ› jĀ- i mnĀ› otevĀ™ela dveĀ™e v celĀ½m tohle krĀjstĀ›m mĀ›stĀ›.

"Co se dĀ›je, vypadĀjĀj, jako kdybys mĀ›l chuĀ› nĀ›koho seĀ¾rat."

"Jo. To bych teda mĀ›l."

A vysypal jsem ze sebe vĀjecho to, co jsem se zrovna pokouĀjel strĀjvit.

"No to snad nenĀ- moĀ¾nĀ½. To myslĀ-Āj vĀjĀnĀ›? To ji tady nechĀj bez niĀ•eho celej mĀ›sĀ-c?"

"SoĀ^o, jĀj tomu prostĀ› nerozumĀ-m. A nejhorĀjĀ- je, Ā¾e fakt netuĀjĀ-m, co s tĀ-mhle teĀ• budu dĀ›lat. Asi jĀ- budu muset poslat do Rychnova, k mĀjĀmĀ›. Fakt nemĀ-Ā¾u teĀ• koupit ani ponoĀ¾ky, sakra."

Asi bych se rozpovídal víc, ale Soňa zmizela, jen má po dala, abych chvilku po kal. Stejně jsem já - moc nevním, snažil jsem se nějak tuhle dala - podpísovku pochopit - marně. Po práci jsem odjel do Prahy na hotely. Nebych si jel vyřet z kopátka, ale byla to jediná možnost, jak zachránit aspoň klienta (s hotel), která má poměrně velká malá. A i když chvilpal situaci, ve které jsme se ocitli, nebylo jině, než se prostě přer dně - veer sebrat a dlat pro něj v noci.

Dodnes nevím, kde jsem na tohle bral sálu a na co ta moje Cordoba věbec jezdila. Musel jsem má - t spát teleného hodně kouzelného trpaslíka, co mi kdá ráno něco dokájp do nádrže, a pak i tu Soňu, co prostě druhý den přinesla dvě tašky hadrů, sešeraně snad od věech lidě - z muzea a přeměně jen tak, na př huby, jak mála ve zvyku, t ekla: "Tady ti poslaj ženskě něco pro Myšku, t eba si něco vybere."

Stíjí se mi májlokdy, že se nezměně ani slovo. Ale od uritě doby vě - m tomu, že ně - které chvilě slova nepotřebují.

Takže dneska Myška odjela. Pozt - t pro ni jedu do Prahy, takže bych si má - l přivo udlat po čtvrt roce taky jednou veer pro sebe. Jenže má - sto toho mi chybě!

Vnucoval jsem si myšlenku, že si zajdu konečně na pivo, přemě tu nějak plátek a nebo Enigm - krá - snej asopis plnej žovně "eněch" zřihad. Vlastně si to užiju.

Houby. Makat se musě -

"Jak jsem t - kal, ině re. Zaje - te ke mně, Pavla tam ekě, ně - jak to poskládejte, když tak jsem na telefonu, to ona vě - . A hlavně to udlejte."

Samozřejmě. Sbalil jsem notebook, zkontroloval, jestli mám věchno s sebou a vyrazil jsem k doktoru Ho - kěmu. Tedy vlastně sp - ě k paně - Ho - kě. Horkě ...

"Mě - em věm hovorě Jirko?", zeptala se, když má - vpustila dovnitř a hezky se usmíla. Tak hezky, jakoby si věbec nepamatovala, kdo já - př - med poji - ovnou utrl přezku. Jak jinak, pomyslel jsem si, s Ji - m by patrě - má - la problěmy.

"To by bylo fajn, Pavl - no", usmíj se a v duchu začal vysvětlovat Myšice, že docela uritě - já - nebude muset t - kat mami.

Nepatrně - já - ztvrdly rysy: "Neberte to prosě - m osobně. Jednoduše nerada jedněm s přízviskami. Rada jedněm s u - mi."

"To máj se s manělem společně... jen on máj zřijem sp - ě jednat s tituly."

Zvedla obo - a - smě v se vytratil ně.

"Nerozbilo se věm ně - co z tě kabelky poslední?" zeptal jsem se rychle, abych to zamluvil.

"Okrem oĎnĎho tieĎa vo farbe lila nie. OdtieĎ antracit kupodivu preĎil," odtuĎila snad i ironicky. "NĎsledujte ma prosĎm do pracovnĎ."

No potĎĎ. ĎšplnĎ iracionĎjnĎ jsem dostal vztek. Za to, Ďe mĎsto ĎĎfovĎjnĎ prosperujĎcĎ firmy musĎm tajrlĎkovat kolem zkrachovalĎho primĎĎe a jeho nafouklĎho paniĎky, kvĎli zbyteĎnĎm dluhĎm, malĎrĎm, kterĎ zpĎsobila ta... ale to je jedno.

PodstatnĎ je, kdo to musĎ ĎĎit. Ď el jsem za nĎ, ale ve dveĎch jsem se zarazil. V rozlehlĎ pracovnĎ byl neskuteĎnĎ bordel. VĎjimla si mĎ reakce a trochu bezradnĎ zamĎvala ĎĎasama: "PrepĎĎte, toto je domĎna mĎĎho muĎa a mĎjm zakĎzanĎ tu upratovaĎ. ProsĎm, posaĎte sa", ukĎzala na kĎmeslo u poĎĎtaĎe, kterĎ bylo snad jedinou plochou, na kterĎ neleĎely ĎĎdnĎ papĎry, cd-romy ani knĎĎky.

PoĎĎtaĎ bĎĎel a ona si stoupla za mne. "Tak mi povedzte, Ďo mĎjm robiĎ," pronesla netrpĎlivĎ a vypadalo to, Ďe mĎ chce mĎt velice rychle z krku.

OstatnĎ, pro mne to platilo taky. "Nakolik umĎte s poĎĎtaĎem? Nerad bych nĎs oba zdrĎoval trivialitama."

V oĎĎch se jĎ zablĎsko: "VyĎtudovala som lekĎrsku elektroniku s ĎervenĎm diplomom. VĎpoĎtovĎj technika za jedna, programovacie jazyky za jedna. NemĎĎem za to, Ďe som ĎĎtudovala v praveku a uĎili nĎs cobol," ĎĎekla se vzdorem, kterĎ jsem nechĎjpal.

"PokiaĎ nezvlĎdnem pouĎĎvanie vĎĎho produktu, bude chyba niekde inde," dodala vĎznamnĎ.

Tak tyhle klienty mam nejradĎji. Jak jĎj bych ji vymĎnil za normalnĎ ĎĎenskou, kterĎj kdyĎ maĎkĎj enter, tak pro jistotu zavĎĎe dveĎĎe v obĎvĎjku. Ach jo.

"PavlĎno, vy to urĎitĎ zvlĎdnete. UmĎ s tĎm dĎlat i lidi, co majĎ diplomy dva."

Zubama skĎĎpat neumĎ, to uĎ bych slyĎjel. ProĎjli jsme spolu vĎje, co bylo tĎeba a svĎte div se. NejenĎe jĎ nedĎlalo problĎmy se orientovat v docela sloĎitĎ aplikaci, ale dokonce mĎla i pĎr nĎpadĎ, jak ji udĎlat jeĎitĎ sloĎitĎjĎĎ.

"MyslĎm, Ďe to pĎjde. Co vy na to?"

"Neviem, mĎjm pocit, Ďe v tom dosĎ lietam. Viete, nerada robĎm veci napoly a nemĎjm pocit, Ďe som to dnes zvlĎdla."

UĎ jsem se vlastnĎ zvedal k odchodu, ale tohle mĎ pĎĎekvapilo.

"NĎco jsem vysvĎtil ĎĎpatnĎ, nebo nedostateĎnĎ?"

"Nie, kdeĎe... ja mĎjm len takĎ vlastnosĎ. Potrebujem maĎ istotu, Ďe to viem perfektne," odhrnula si kus tĎ hĎĎvy z Ďela a zavonĎla.

"RozumĎm. TakĎe... mĎjm se stavit jeĎitĎ i pĎĎĎĎ?"

"UrĎite, Jirko. Teda... pokiaĎ"

vÁim to nevadÁ-."

Snad se pÁ™Á-ÁjtÁ› neseÁ¼erem...

Reminiscence

KdyÁ¼ bylo klukÁ™m asi osm, dostali jsme s kolegou geologem nÁipad. Vlastnil, tedy spoluvlastnil asi s dalÁjÁ-mi padesÁiti pÁ™Á-buznÁ½mi (dokonce i tchynÁ› mÁ›l dvÁ›, dvojÁ•ata) takovÁ½ chalupodomek skoro v horÁich a taky dva kluky, zhruba ve stejnÁ©m vÁ›ku, jako byli Petr s Pavlem. TakÁ¼e skvÁ›lÁ› pÁ›inskÁ› jÁ-zda - klukÁ™m jsme koupili takovÁ© plastovÁ© blembÁjky s umÁ›lÁ½m kÁ™ovÁ-m, my si poÁ™Á-dÁ-li sprÁ›vnÁ© Á›irokÁ© kÁjandy (nenÁ- nad to vypadat vesnický) a vyrazili.

Bylo tam nÁ›dhernÁ›, vaÁ™mili jsme si, dokonce se i uklÁ-zelo, pÁ™es den jsme tÁ›rovali a bylo nÁ›m fajn. Fakt je ten, Á¼e kluci uÁ¼ nebyli mimina, Á¼Á›dnÁ© pÁ™ebalovÁ›nÁ- nÁ›s neÁ•ekalo.

Jeden veÁ•er jsme si zaÁ›li na toÁ•enÁ©, zhruba dva kilometry daleko. Kluci byli pod dozorem sousedÁ™, poÁ•asÁ- bylo fajn, a protoÁ¼e jsme lehkomyšlnÁ- chlapi, proÁ• nevyrazit. PosedÁ›li jsme, probrali Á¼ivot, prÁ›ci, obhlÁ©dli mÁ-stnÁ- Á¼enskou nabÁ-dku a pÁ™ed veÁ•erem zamÁ™ili zpÁ›tky ke klukÁ™m.

"Ty, Jirko .. jÁ› uÁ¼ to nevydrÁ¼Á-m," hlesl Mirek po pÁ›r metrech.

"JeÁ¼Á-Á›, proÁ• sis nedoÁ›el v hospodÁ›?"

"No jÁ› to zkusil, ale mÁ›li to zavÁ™enÁ½."

Tohle nedojdem. Mirek vypadal na to, Á¼e mu to za chvÁ-li poleze i oÁ•ima.

"Tak si odskoÁ• tÁ›mhle za buk, to nenÁ- problÁ©m pÁ™ece. Á½Á›dnÁ½ auta tady nejezdÁ›j .. to je brnkaÁ•ka." BrnkaÁ•ka by to byla. AspoÁ™ do chvÁ-le, neÁ¼ si Mirek stÁ›hl dÁ¼Á-ny, zaujal pozici a pak ty dÁ¼Á-ny pustil, aby mÁ›l ruce na lepÁ›Á- drÁ¼enÁ- rovníjhy.

JenÁ¼e - kdyÁ¼ mÁ› Á•lovÁ›k na sobÁ› poprvÁ© v Á¼ivotÁ› kÁjandy, mÁ›l by si je buÁ• pÁ™edtÁ™m rozepnout, nebo v Á¼Á›dnÁ©m pÁ™Á-padÁ› ty dÁ¼Á-ny z rukou nepouÁ›tÁ›t...

KdyÁ¼ jsem po nÁ›vratu vyklÁ›dal MilenÁ› a MirkovÁ› Lence, jak jsme pÁ™ece jen pÁ™ebalovali, vypadalo to na rozvod poprvÁ©.

U nÁ›s obou. Ale sluÁ›jelo jim to, i kdyÁ¼ si z nÁ›s dÁ›laly srandu jeÁ›tÁ› pÁ™l roku potom. ZdravÁ-m a tÁ›Á›m se

na vaÁ›je dalÁ›Á- komentÁ›jÁ™eâ€!

ROMAN